

ЗВУКЪТ НА ГЛАСА МУ

Дейвид Уилкерсън
4 Март 2002

Исус живя живота Си на земята в пълна зависимост от Небесния Отец. Нашият Спасител нито направи, нито каза нещо, докато първо не се посъветва с Отца Си в слава. И Той не извърши никакви чудеса, освен тези, които Отец Го инструктира да направи. Той заяви: „Каквото Ме е научил Отец, това говоря. И Този, Който ме е пратил, с Мене е; не Ме е оставил сам, Аз върша всякога онова, което е Нему угодно” (Йоан 8:28-29).

Христос го показва много ясно: Той ежедневно беше воден от Своя Отец. И практикуването на пълна зависимост, винаги да слуша гласа на Отца Си, беше част от ежедневното му ходене. Ние виждаме това в една ситуация в Евангелието на Йоан. В един съботен ден Исус вървеше близо до къпалнята Витезда, когато видя сакат човек да лежи върху постелка. Христос се обърна към човека и му заповяда да си вземе постелката си и започне да ходи. Веднага човекът оздравя. Той си тръгна изцелен.

Това разгневи еврейските лидери. В тяхното съзнание Исус наруши съботата, като изцели този човек. Но Христос им отговори: „Аз върша само това, което Отец ми нареди”. Той обясни: „Отец Ми работи до сега, и Аз работя... не може Синът да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; понеже каквото върши Той, подобно и Синът го върши. Защото Отец люби Сина, и Му показва все що върши сам” (Йоан 5:17-20).

Исус казва много ясно: „Отец Ми ме учи на всичко, което трябва да правя”. Може би се чудите: кога точно Бог Отец е показвал на Христос това, което трябва да прави. Кога Исус видя Бог да върши чудеса? Кога Отец Му говори за всичко, което Той щеше да каже и направи?

Дали всичко това се случи в слава, преди Христос да се въплъти? Дали двамата са седнали заедно преди сътворението, и са предначертали всеки ден от живота на Исус? Дали Отец каза на Сина Си: „На втората събота от шестия еврейски месец, Ти ще се разхождаш покрай къпалнята Витезда. Ще се срещнеш със сакат човек. Заповядай на този човек да стане и да ходи!”

Ако беше така, това щеше да е чуждо за нас. Такава договореност не е свързана с ежедневното ни ходене с Господ. Но ние знаем, че Исус дойде да постави модел, който да следваме. В края на краищата, Той дойде на земята, за да се докосне до всичко, което ние правим, да има всички наши чувства и да вкуси от нашите болки и немощи. На свой ред, ние трябва да живеем така, както Той живя, да ходим така, както Той ходеше. Факт е, че Исус, в Своята плът, трябваше да разчита на ежедневната вътрешна работа на гласа на Отец. Той трябваше да бъде зависим от Отца по всяко време, за да чуе как Неговия глас Му дава насока. В противен случай, Христос просто не можеше да извърши нещата, които извърши. Исус трябваше да чуе гласа на Своя Отец всеки час, за всяко чудо и всеки един ден.

Как Исус можеше да чуе тихия, нежен глас на Своя Отец? Библията ни показва, че това се случи чрез молитва. Отново и отново, Исус отиде в уединено място, за да се помоли. Той се научи да чува гласа на Отца, докато беше на коленете Си. А Отец Му беше верен да Му покаже всичко, което Той трябваше да направи и да каже.

Представете си Исус изправен пред важни решения, като например избора на Своите ученици. Как Господ избра дванадесетте от огромните множества, които Го следваха? Това щеше да е важно решение. В крайна сметка, тези ученици щяха да станат стълбовете на Неговата новозаветна църква. Дали Отец Му даде дванадесетте имена, докато Той все още беше в слава? Ако беше така, тогава защо Исус прекара цяла нощ в молитва преди да назове имената на дванадесетте?

Лука ни казва: „През ония дни Исус излезе на бърдото да се помоли, и прекара цяла нощ в молитва към Бога” (Лука 6:12). На следващата сутрин Исус повика дванадесетте. Как знаеше кои трябваше да са те? Отец Му ги беше разкрил предишната нощ.

Освен това, същата вечер Отец даде на Сина Си блаженствата - тези думи от проповедта на планината: „Блажени са нищите по дух ... блажени скърбящите ... Горко на вас, които съдите ...” (вж. Матей 5-7). Исус беше получил това направо от сърцето на Отец.

Исус ежедневно прекарваше време с Отца.

Именно в тези часове, в които беше насаме с Отец, Христос можа да чуе гласа Му. Всъщност Исус получи всяко насърчително слово и пророческо предупреждение, когато беше в молитва. Той отправи молби към Отца, поклоняше Му се и се покоряваше на волята Му. И след всяко чудо, всяко поучение и всеки сблъсък с фарисеите, Исус бързаше да се върне обратно към общение със Своя Отец. Виждаме този вид посвещение в Матей 14. До Исус току-що стигна новината за смъртта на Йоан Кръстител. „Когато Исус, като чу това, той замина оттам, с ладия на уединено място настрана” (Матей 14:13). (Чудя се, ако Той беше отишъл в същата пустиня, в която Йоан беше прекарал години в размисление и подготовка за служение).

Исус беше там сам, молейки се и скърбейки дълбоко за смъртта на Йоан. Йоан беше Негов възлюбен приятел и уважаван Божий пророк. Сега, когато Христос общуваше с Господ, Той поиска и получи благодат. И там, в пустинята, докато беше насаме със Своя Отец, Исус получи насока за следващия ден.

Веднага след като напусна това място, Христос започна да извършва чудеса: „И Той, като излезе, видя голямо множество, смили се над тях и изцели болните им” (14:14). В същия ден Исус нахрани тълпа от 5000 души с пет хляба и две риби. Опитайте се да си представите колко натоварен и тежък ден беше той за Него. По-късно същия ден Той отпрати тълпите.

И така, какво направи Исус тогава? Може би си помислите, че Той може да поиска да си почине или спокойно да се нахрани. Може би събираше някои от най-близките Си ученици и си припомняха събитията от деня. Или може би искаше да отиде във Витания, за да бъде освежен от гостоприемството на семейството на Мария и Марта.

Исус не направи нито едно от тези неща. Писанието казва: „И като разпусна народа, изкачи се на хълма да се помоли насаме. И като се свечери, Той беше там сам” (14:23). За пореден път, Исус се втурна обратно към Отца. Той знаеше, че единственото място, където можеше да се възстанови, беше в присъствието на Отца Си.

Сега, Исус беше напълно наясно с делата, които беше дошъл да извърши на земята. Всички те щяха да бъдат описани в Писанието: Той щеше да изцелява болни и страдащи хора, да отворя очите на слепите, да утешава сърцесъкрушените, да отворя вратите на затворените, да освобождава пленниците, да удовлетворява глада и жаждата на хората. И все пак, в Своето жедневие, Исус не е направи нито едно от тези неща без първо да се покори на Отца. Въпреки че тези дела бяха Му показани, Той във всеки момент постоянно търсеше насока от Своя Отец.

Писанието ни казва, че веднъж Исус изцели „всички, които Го докоснаха”. Но друг път Той не изцели никого, заради неверието на хората. Как Исус знаеше кога да изцелява и кога не? Той трябваше да чуе тихия, нежен глас на Своя Отец, който Му даваше насока. А Той се радваше да чуя гласа на Отец.

Същото важи и за нашето призвание. Ние знаем всичко, което Писанието изисква от нас: да се обичаме един друг, да се молим непрестанно, да отидем по целия свят и да правим ученици, да учим, за да се докажем като одобрени работници, да ходим в праведност, да служим на бедните, на болните, на нуждаещите се и на затворниците. Но и също така трябва да правим и други неща, които не са споменати в Писанието. Ние сме изправени пред определени нужди в ежедневноното ни ходене, независимо дали сме в криза или в други спешни ситуации. В такива моменти, ние се нуждаем от гласа на Отца да ни напътства, да ни говори неща, които не са описани в Неговите заповеди. Просто казано, ние трябва да чуем същия глас на Отец, който Исус чуваше, докато беше на земята.

Знаем, че Христос имаше такова взмиане-даване със Своя Отец. Той каза на учениците Си: „... защото ви явявам всичко що съм чул от Отца Си” (Йоан 15:15). Той също така каза на религиозните лидери: „... Мене, Човека, Който ви казах истината, която чух от Бога. Това Авраам не е сторил” (8:40). Какво има предвид Исус с тази последна фраза? Той казваше на израелските учители: „Аз ви дадох истината директно от Божието сърце. Авраам не можеше да направи това”.

Христос казва: „Вие живеете с мъртва теология. Изучавате миналото, като почитате баща си Авраам, научавате правила и закони за живота си. Но това, което Аз говоря за вас, не е от някаква отдалечена история. Аз току-що бях с Отца. Той ми даде това, което ви проповядвам. Показа ми това, което трябва да чуете”.

Йоан Кръстител свидетелства против същите тези религиозни лидери: „Каквото е видял и чул, за Него свидетелствува; но никой не приема свидетелството Му” (Йоан 3:32). Днес Исус ни говори същото това послание: „Доволно ви е да слушате проповеди, взети от някаква справочна книга. Но Словото, което Аз искам да ви дам е прясно”.

Нека споделя с вас къде съм аз в моя живот и служение.

От известно време моля Господа, ако е възможно днес, в това време на милост, да живея като Него, когато беше на земята. Можем ли да бъдем изцяло зависими от гласа на Отца в слава? Възможно ли е да чуем насоката Му за живота ни всеки ден и всеки миг? Има ли такава ходене с Бог за нас, в което и ние също да можем да кажем: „Аз говоря само това, което чувам от Господа, и правя само това, което виждам Той да прави“?

Познавам, че радостта, която произлиза от това да си насаме с Христос. Тя идва от поклонението пред Него, от служението към Него, от очакването Той да разкрие Своето сърце. Аз наричам това време на хранене на Исус. Аз седя в Неговото присъствие и слушам тих и нежен глас. И Той ми говори, поучава ме, служи ми чрез Светия Си Дух, показва ми неща, които не могат да се научат от книга или от някой човек. Неговата истина оживява в духа ми. И сърцето ми подскача в мен.

Разбира се, че това не е станало мой навик. Този случаен опит все още не е станал начин на живот за мен. Затова аз питам Господа: „Възможен ли е един изцяло зависим от Теб живот? Или това е просто пожелателно мислене? Мечтая ли за нещо, невъзможно за изпълнение?“

Вярвам, че повечето от нас живеят далеч от пълните привилегии, които имаме като деца на Бог. Например, аз чета, че Илия застана пред Господа и чу гласа Му. Чета как Еремия стоеше в Божието присъствие и чу Неговия съвет. Той извика: „Защото, кой от тях е стоял в съвета на Господа та е видял и чул Неговото слово? Кой от тях е внимавал в словото Му и е чул?“ (Еремия 23:18). Прочетох за подобен вик от Исаия: „И ушите ти ще слушат зад тебе слово, което, когато се отклонявате на дясно и когато се отклонявате на ляво, ще казва: ‘Тоя е пътят, ходете по него’“ (Исаия 30: 21).

Защо Бог не би искал да говори на нашето поколение, когато има толкова много страх и несигурност? Светът е в криза и търси отговори. Защо Господ ще мълчи сега, когато повече от всякога ние имаме нужда да чуем гласа Му? Трагично е, че много служители днес проповядват проповеди, лишени от живот. Посланията им нито изобличават за греха, нито отговарят на дълбоките викове на сърцето. Това е напълно престъпно. Празните философии масово се появиха във време на голям глад само, за да причинят по-голяма мъка на слушателите си.

Йоан Кръстител ни учи: „Младоженецът е, който има невестата, а приятелят на младоженеца, който стои да го слуша, се радва твърде много поради гласа на младоженеца; и така, тая моя радост е пълна“ (Йоан 3:29). На гръцки език буквално се превежда „Приятелят на младоженеца, който пребъдва и остава с Него“. Йоан Кръстител каза на учениците си: „Аз чух гласа на младоженеца. И той стана най-голямата радост за мен. Звукът му носи удовлетворение на душата ми. Как можех да чуя гласа Му? Като стоя близо до Него и слушам как Той говори на сърцето ми“.

Може да се чудите как Йоан разпозна гласа на Исус? Доколкото знаем, двамата се срещнаха само веднъж лице-в-лице, при кръщението на Христос. И имаха много кратък разговор – те обмениха само няколко думи.

Йоан се научи да чува гласа на Господа точно като Исус: сам в пустинята. Той се изолира в пустинята още от много ранна възраст. Не си позволи каквито и да е удоволствия на този свят, включително вкусни храни, меко легло или дори удобни дрехи. Той нямаше учители, ментори, нито книги. През тези години на самота, Йоан общуваше с Господа. И цялото това време той беше обучаван от Духа да чува Божия тих, нежен глас. Да, Христос говори на Йоан още преди той да дойде в плът.

Ако се отдадем на такова ежедневно общуване, Господ ще бъде верен да ръководи живота ни, дори с подробни инструкции.

Йоан научи всичко необходимо бидейки в непрекъснато общение с Господа. Ето как той получи посланието на покаяние, разпозна идването на Агнеца, осъзна необходимостта да се смали, а Месията да се увеличава. Йоан научи всичко това от Господа. И звука на Божия глас беше неговата радост.

Ние виждаме този начин на живот, описан в Писанието. Аз не говоря само за изолирания живот на пророка. Първо, ето го примерът на Исус. Той постоянно беше зает, често дори всеки час беше запълнен с дейности. Но сърцето на Христос беше решено да търси Отец ежедневно. Той даде на Бог ценно, качествено време, седейки при нозете Му, служейки Му и слушайки Неговия глас. Така той беше обучаван и воден от Своя Отец всеки ден.

Може да попитате: „Ами ние? Исус беше буквално Божия Син, Който е роден от Отца. Никой не може да се мери с Неговия пример”.

Помислете за Корнилий, стотника. Този човек не беше проповедник или служител мирянин. В действителност, като езичник, той не беше считан за Божий човек. Но Писанието казва, че този войник беше „благочестив и се боеше от Бога с целия си дом, раздаваше много милостини на людете, и непрестанно се молеше на Бога” (Деяния 10:2).

Ето един зает човек. Корнелий непосредствено командваше 100 войника. И все пак той се молеше във всеки свободен момент. И един ден, докато се молеше, Господ му проговори. Един ангел се появи и назова Корнелий по име. Стотникът разпозна това като гласа на Бога. Той отговори: „Що е, Господи?” (10:4).

Господ говори директно на Корнилий, казвайки му да открие апостол Петър. Той му даде подробни инструкции, включително имена, адрес, дори и думи, които да каже. Междувременно, Петър се молеше на покрива, когато „дойде глас към него” (10:13). Отново, Светият Дух даде подробни инструкции: „Петре, ще чуеш няколко мъже на вратата. Отиди с тях, защото Аз съм ги пратил” (вж. 10:19-20).

Петър последва мъжете до дома на Корнилий за една истинска божествено уредена среща. Това, което се случи там, разтърси цялата еврейско-петдесятна църква. Господ отвори Евангелието за езичниците. Въпреки това най-трудното нещо за еврейските вярващи да приемат беше, че Бог беше говорил на един обикновен, необучен езичник. Те не можеха да разберат как Корнелий беше чул Божия глас, така ясно и с такава сила. Това беше предизвикателство за всеки вярващ там.

Павел също получи откровението за Исус директно от небето. Той свидетелства, че нещата, които му бяха показани относно Христос не бяха научени от някой човек. Напротив, той беше чул гласа на самия Исус, докато беше на колене в молитва. „Защото ви известявам, братя, че проповядването от мене благовестие не е човешко; понеже аз нито от човек съм го приел, нито съм го научил от човек, но чрез откровение от Исуса Христа” (Галатяни 1:11-12). „А когато Бог, Който още от утробата на майка ми беше ме отделил и призовал чрез Своята благодат, благоволи да ми открие Сина Си, за да Го проповядвам между езичниците, от същия час не се допитах до плът и кръв” (1:15-16).

Вижте, по времето на Павел е имало велики учители, лидери, които са били силни в Божието Слово, като Аполос и Гамалиил. Имаше и апостоли, които бяха ходили и разговаряли с Исус. Но Павел знаеше, че едно откровение за Христос от втора ръка не би било достатъчно добро. Той трябваше да има едно постоянно увеличаващо се откровение за Исус, от самия Господ.

Разбира се, Павел не беше против учителите. В края на краищата, той беше такъв. Той поучаваше: „И Той (Бог) даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители” (Ефесяни 4:11). Но Павел знаеше, че щеше да се изправи пред един безбожен езически свят. Затова той се нуждаеше от лично откровение за Исус, което да го покрепя в трудни моменти. В действителност Павел каза, че всеки вярващ трябва да бъде научен от Господа: „Понеже сте чули, и сте научени от Него, (както е истината в Исуса” (4:21).

Защо толкова малко от откровението на Исус Христос се проповядва днес?

Има големи множества от добре обучени служители днес, високо уважавани хора, напреднали в знание. Те са прекарвали дълги години в семинарията, изучавайки теология, философия и етика. И са били обучавани от талантиливи учители, уважани хора, които са експерти в своите области. Но когато много от тези обучени служители застанат на амвона да проповядват, те говорят само празни думи. Могат да ви разкажат много на брой интересни неща за живота и служението на Христос. Но това, което казват, оставя духа ти студен. Защо? Защото те нямат откровение за Исус и никакъв личен опит с Него. Всичко, което знаят за Христос, е било филтрирано през умовете на други хора. Техните прозрения са всъщност взети назаем учения.

Павел всъщност питаше ефесяните: „Как научихте Христос?” С други думи: кой ви научи това, какво знаете за Исус? От многото проповеди, които чухте или от часовете в неделното училище? Ако е така, това е добре. Но дали това е границата на това, което знаете за Христос? Няма значение колко силно може да проповядва вашия пастир, или колко помазани може да бъдат вашите учители. Необходимо е да имате повече от Исус, отколкото от самото умствено знание.

Много вярващи са доволни от това, което аз наричам „първоначално, еднократно откровение за спасителната сила и благодат на Христос”. Това е единственото откровение за Исус, което те някога приемат. Те свидетелстват: „Исус е Месията, Спасителят. Той е Господ,

Синът на Бога”. Всеки истински вярващ преживява това прекрасно, променящо живота откровение. Но то е само първата стъпка. Това, което предстои, е един цял живот на по-дълбоки, по-славни откровения за Христос. Павел знаеше това. Той получи невероятно откровение за Исус по пътя за Дамаск. Павел беше буквално повален от коня си, и глас му проговори от небето. Никой никога не е имал по-лично откровение за Христос. Но Павел знаеше, че това е само началото. От този момент нататък, той „решил да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа, и то Христа разпнат” (1 Коринтяни 2:02).

Матей ни дава ярък пример за еднократно откровение за Христос. Исус току що приключи с едно тежко поучение към събралите се хора, и много от тях си тръгнаха от Него. Тогава Исус повика учениците Си и попита: „Но според както вие казвате, Кой съм аз? Симон Петър в отговор рече: Ти си Христос {т. е. Месия, Помазаник.}, Син на живия Бог” (Матей 16:15-16).

Исус заявява: „Блажен си, Симоне, сине Йоанов, защото плът и кръв не са ти открили това, но Отец Ми, Който е на небесата” (16:17). Христос казва: „Ти не прие това откровение само като ходи с Мен, Петре. Моят Отец ти го разкри от небето”. Накратко, Петър прие славното, първоначално откровение, което получава всеки вярващ. Славата на Христовото спасение му беше разкрита.

В следващия стих, четем: „Тогава заръча на учениците, никому да не казват, че Той е [Исус] Христос” (16:20). Защо Исус каза това? Небето не беше ли вече обявило, че Той е Божият Агнец, Който ще дойде да спаси света?

Факт е, че учениците не бяха готови да свидетелстват за Него като за Месия. Откровението за Него беше непълно. Те не знаеха нищо за кръста, за страданието, в дълбините на жертвата на своя Учител. Да, те вече изцеляваха болните, изгонваха бесове и свидетелстваха на мнозина. Но въпреки, че бяха с Исус през тези години, те все още нямаха дълбоко, лично откровение за това кой е Той.

Следващият стих потвърждава това: „От тогава Исус почна да известява на учениците Си ...” (16:21). С други думи, Христос започва да им се разкрива, като им показваше по-дълбоки неща за Себе Си. Останалата част от стиха продължава, „... че трябва да отиде в Ерусалим, и много да пострада от старейшините, главните свещеници и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да бъде възкресен” (16:21)

Искате ли да познавате гласа на Исус?

Исус поучава ли ви в тайната ви стаичка на молитвата? Търсите ли Го за неща, които не можете да получите от книги или от учители? Седите ли кротко в Неговото присъствие, в очакване да чуete гласа Му? Библията казва, че цялата истина е в Христос. И само той може да ви я даде, чрез Своя благословен Святи Дух.

Един въпрос може да се породи в ума ви: „Не е ли опасно да отворя съзнанието си за тихия, нежен глас? Не е ли това причината толкова много християни да изпаднат в беда? Врагът идва и имитира Божия глас, и им казва да извършат или да вярват някое абсурдно нещо. И

те в крайна сметка биват измамани. Не е ли Библията единственият глас, в който ние би трябвало да се вслушаме? И не е ли Светия Дух единственият ни учител?”

Ето какво вярвам по този въпрос:

1. Подобно на Отца и Сина, Светият Дух е отделна личност – Той е жив, силен, интелигентен и божествен сам по себе си. Той не е личност от плът, но е дух; Той е самостоятелна личност. И Той управлява църквата. Той носи Божествения порядък, утешава страдащите, укрепва слабите, и ни поучава за богатствата на Христос.
2. Писанието нарича Светия Дух, Духа на Сина: „И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си, Който вика: ‘Авва, Отче!’” (Галатяни 4:6). Той също е познат като Духът на Христос: „Какво време посочваше Христовият Дух, който беше в тях” (1 Петрово 1:11). „Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов” (Римляни 8:9). Очевидно е, че Божият Дух и Духът на Христос са едно и също нещо. Христос е Бог, и същият Дух произлиза от двамата. Светият Дух е същността както на Отца, така и Сина, и е изпратен и от двамата.
3. Има начин, по който ние може да бъдем защитени от измама, когато сме в дълбока молитва на търсене. Нашата защита е в очакването. Гласът на плътта винаги прибързва. Тя иска да бъде незабавно удовлетворена, затова е нетърпелива. Тя винаги е фокусирана върху себе си, а не върху Господ, винаги се стреми да ни накара бързо да излезем от Божието присъствие.

Вижте, гласът на врага е търпелив, но само до определена степен. Той може да бъде мек, сладък, логичен и даващ увереност. Но ако го пробваме, като просто изчакаме - тоест като не действаме веднага, като пробваме да видим дали това е гласа на Господ - той ще стане нетърпелив и ще се издаде. Внезапно ще започне да ни обижда и ще стане взискателен, ще ни поставя ограничения и ще ни осъжда. Тогава ще знаем, че това не е Божият глас.

Ето защо Библията казва, отново и отново: „Чакай Господа ... чакай Го ... чакай”. Именно докато чакаме тези гласове се издават или отслабват и си тръгват. Ние трябва да чакаме, да чакаме, да чакаме, така че небето и ада да знаят, че ние няма да се откажем, докато Господ не поеме контрол на нещата. Ние виждаме, това показано в Еремия 42. Остатък от Божия народ дойде при Еремия да търси насока от Господа. Тогава пророкът започна да се моли. След това: „И подир десет дни Господното слово дойде към Еремия” (Еремия 42:7). На десетия ден Бог най-накрая проговори на Еремия. Пророкът беше чакал търпеливо, докато разбра, че това беше Божия глас.

Ние също така сме защитени и по друг начин: трябва са измерваме всичко, което чуваме, според Библията. И трябва да не приемаме нищо, ако то не отговаря на Божието Слово. Така че, да, скъпи светии, такова ходене е възможно. То трябва да стане наше свято обсебване.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2002 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Sound of His Voice](#) / [Звукът на гласа Му](#)